

и се насочваше къмъ планината. Запжихъ се пакъ къмъ класния.

Този пътъ ме посрещна той самъ. Снехъ бързо шапка и го поздравихъ смирено.

Той ме изгледа весело.

— А, ти ли си — рече той засмѣнъ — дойде ли? Добре дошълъ!

И ми подаде ржка.

Класниятъ се ржуваше съ мен!

Азъ поехъ ржката и я цѣлунахъ. Учителътъ ме плѣсна галено по бузата.

— Я, какъвъ юначага си станалъ — изгорѣлъ си цѣлъ отъ слънцето.

Наистина, още въ първитѣ дни, лицето ми, ржцетъ и шията потъмнѣха и обгорѣха отъ юнското слънце.

Класниятъ поржча да го почакамъ въ училището. Тръгнахъ. Но сега вече сърдцето ми трептѣше отъ надежда. И не бѣхъ се излѣгалъ. Когато дойде, класниятъ извади свидетелството, разтвори го и го прикри на гърдитѣ си. Искаше да се наслади отъ моего вълнение.

— Казвай сега — попита той засмѣнъ — какво мислишъ ти: минавашъ ли, или ще повтаряшъ класа?

Азъ склонихъ засрамено глава. Какво можехъ да му отговоря! А той ме приближи, повдигна ми главата и подаде свидетелството.

— Ето, вземи и цѣлувай ржка: минавашъ въ втори класъ...

Не знамъ, какъ съмъ взелъ свидетелството и цѣлуналъ ржка. Стори ми се, че подътъ се разлюлъ, изгубихъ равновесие и едва не политнахъ. Толкова бѣхъ смутенъ и развълнуванъ отъ добрата вестъ.